

2

Hij zit al een tijdje op een muurtje naast De Roskam aan het Plein in Houten. Zijn vingers diepen een Fisherman's Friend op uit zijn broekzak. Naast hem op de grond staat een kleine laptoptas. Hij is graag op tijd en heeft alle tijd. De loomheid van augustus is voelbaar. Er is geen zuchtje wind en de lucht is grijs als staal. Een paar jongeren hangen rond in de muziektent. Ze delen kauwgom met elkaar en een van hen haalt een pakje sigaretten uit de zak van zijn jack. Een petje dragen ze allemaal. Hij niet. Hij is altijd een eenling geweest. En petjes, daar doet hij niet aan. Behalve die ene, de alpinopet van zijn vader, in de winter dan. Maar het liefst draagt hij een zonneklep, vooral als hij met open dak rijdt. De mensen kijken als hij zijn bolide soepel door de straten stuurt. Vooral in zijn dorp ziet hij ze al denken: die Zadelhof heeft het goed voor elkaar. Het gaat ook steeds beter met hem, zeker sinds hij deze nieuwe vrouw heeft leren kennen, een violiste nog wel.

Die ochtend had hij het monument voor zijn Elsje verzorgd en opgefleurd met kleurige asters. Asters waren haar favoriete bloemen. Hij had haar nog niets gezegd over

zijn ontmoeting met Daniëlle. Dat kon hij niet. Maar de heuvel zag er weer prachtig uit en dat was nodig, want heel eerlijk gezegd had hij haar een beetje verwaarloosd. De afgelopen tijd was hij tot niets gekomen.

De kerkklok slaat vier keer. Hij schrikt op uit zijn gemijmer. Op het terras voor het café staat een donkerharige schone onder een parasol. Ze kijkt naar hem terwijl ze haar hand boven haar ogen houdt. Dat is ze. Even kan hij zich niet bewegen. Hij ziet het tuinpad voor zich, waar hij zijn Elsje voor het eerst zag. Een jong meisje met een stralende lach op haar gezicht. Ze was op haar blote voeten naar hem toe komen lopen. Kleine, roze voeten. Haar teenagels hadden de kleur van bloed. De voeten die hij nu ziet zijn groter. Ze zijn omhuld door blauwe pumps. Boven die pumps de wijde pijpen van haar paarsblauwe broek. Hij moet nu iets doen. Hij steekt zijn hand op en er breekt een onweerstaanbare lach door op haar gezicht. Een lach die zijn hart stil doet staan. De lach van Els. In het gebied onder zijn navel roert zich van alles. Dat mag ze niet merken. Hij strijkt zijn broekspijpen glad, pakt zijn tas op en loopt zo fier als hij kan naar het terras. Als hij voor haar staat snuift hij de geur op die om haar heen hangt. Intens, bloemig, met een bittertje erin. Seringen, denkt hij. Natuurlijk. Hij wordt naar haar toegezogen, wil haar omhelzen maar krijgt niet de kans. Een ferme handdruk, daar blijft het bij.

‘Je bent in het echt anders dan op de foto,’ zegt ze. ‘Je hebt meer haar.’ Haar zilveren oorknoppen dansen tussen haar donkere krullen.

‘Ik mag hopen dat dat je bevalt.’ Hij lacht en schudt zijn haar naar achteren.

‘Jazeker.’

‘Kom, laten we gaan zitten.’ Hij schuift een stoel naar achteren en maakt een uitnodigend gebaar. Een beetje stijfjes neemt ze plaats en gooit daarbij een plantje om. Ze haast zich om het weer rechtop te zetten. ‘Lekker handig,’ zegt ze met een zucht.

‘Maak je niet druk, meid. Kalanchoë, dat zijn de goedkoopste plantjes die er zijn.’

Ze buigt haar hoofd en veegt driftig over haar bovenbenen.

‘Verdorie. Op mijn lievelingsbroek. Ik hoop dat ik dat eruit krijg.’

Hij neemt naast haar plaats en knikt vriendelijk naar een ouder stel aan een aangrenzend tafeltje. Verder is het terras leeg, op een zwarte labrador na, die water uit een drinkbak slobbert.

‘Je zult wel dorst hebben met dit benauwde weer. Wat denk je van een lekker drankje? Dan laten we ook een borrelarrangement aanrukken.’

Ze laat haar hardos opveren door ervan onderen met haar hand doorheen te gaan. Ze moet een gezonde meid zijn. Aan de glans van het haar kun je veel aflezen.

‘Een glas rode wijn lijkt me heerlijk,’ zegt ze terwijl ze haar spijkerjasje over de stoelleuning drapeert. ‘Liefst een Spaanse. Tempranillo. En borrelhapjes, daar ben ik altijd voor in.’

Hij is afgeleid door de welgevormde borsten onder haar

strakke truitje en reageert niet meteen als de ober naast hun tafeltje staat. ‘Eh, ja. Een glas Tempranillo voor deze mooie dame en voor mij een tomatensap. Verder graag een borrelplankje en wat loempiaatjes.’

Als de wijn er is en ze een paar slokken heeft genomen ontspant Daniëlle wat meer. Ze leunt een beetje naar hem toe.

‘Vertel eens over je landgoed in België,’ zegt ze. ‘Hoe ben je daar terecht gekomen?’

Hij haalt zijn iMac uit zijn tas en zet hem aan. ‘Ik laat het je liever zien aan de hand van een kleine reportage.’

‘Oh. Oké.’ Ze bekijkt de foto’s van het hoofdhuis, de binnenplaats met de Japanse buitenkachel en de stenen bankjes eromheen, de plek waar de trampoline en de barbecue staan.

‘Voor wie is die?’ vraagt ze, naar de trampoline wijzend. ‘Je hebt toch geen kinderen?’

‘Ik train zelf, iedere dag. Fit blijven wordt met de dag belangrijker. Ik wil graag oud worden, misschien wel samen met jou.’ Hij geeft haar een knipoog.

‘Wie weet,’ mompelt ze terwijl ze haar ogen neerslaat. Ze veegt verder over het scherm. Een foto van zijn kantoor met hoog plafond en houten wanden doet haar opveren.

‘Wat een schitterende ruimte. De akoestiek zal er heel goed zijn.’ Verbeeldt hij het zich of klinkt haar stem verwachtingsvol?

‘Dit is nu mijn kantoor. Maar het is groot genoeg om ook jouw studeerruimte te kunnen zijn.’ Ze blijft stil. Even gas terug Ruben, denkt hij bij zichzelf. Niet te hard lopen,

jongen. Hij neemt de iMac van haar over en reikt haar het schaalpje loempiaatjes aan. Ze blaast naar het uiteinde van het loempiaatje en steekt het dan in haar mond. Ze kauwt met smaak en wil een servetje naar haar mond brengen. Hij pakt haar arm en houdt haar tegen.

‘Niet doen. Je lippen glanzen zo mooi van het vet.’

Een beetje geschokt kijkt ze hem aan. ‘Ik ben gewend mijn lippen af te vegen als...’ Haar woorden blijven in de lucht hangen. Ze pakt het schaalpje en houdt het hem voor. ‘Hoef jij er geen?’

‘Gefrituurd voedsel eet ik zo min mogelijk. Liever wat rauwkost en natuurlijk spul.’ Hij steekt een dikke groene olijf in zijn mond en verslikt zich zowat in de pit. Hij spuugt de pit weg. Die landt in de bak waar een oleander staat te bloeien. Ze vallen stil. Kom op, Ruben. Vraag iets. ‘En? Geniet je van je zomervakantie?’

Ze veert op in haar stoel en zet haar glas met een zwierig gebaar op de tafel. De wijn golft tot aan de rand maar ze ziet het niet.

‘Ik was een paar dagen bij mijn zus in Ierland. Daar heb ik met mijn neefje gespeeld. Bryn heet hij.’ Haar gezicht licht op en haar handen gaan naar het zilveren medaillon dat boven haar borsten rust. ‘Wil je een foto van hem zien?’ Ze klikt de hanger open en toont me een blozend gezichtje met rossige krullen.

‘Ook al zo’n bos haar!’ roept hij. ‘Dat heeft ie zeker van jou.’ Daniëlle raakt even zijn bovenarm aan en lacht hem lief toe.

Wow! Een flinke stap vooruit.